

Finansdepartementet
Att: Bjørn Berre/Hallvard Rue
postmottak@fin.dep.no

Vår ref.: 515212-017 amy
Ansvarlig partner: Anders Myklebust

Oslo, 14. februar 2014

Høring – utfyllende forskrift om begrensning av fradrag for renter i interessefellesskap – sikkerhetsstillelse fra nærstående part

Det vises til Finansdepartementets høringsnotat datert 20. desember 2013 med forslag til forskrift om enkelte unntak fra regel om begrensning av fradrag for renter i interessefellesskap. Vi ønsker i det følgende å avgi en høringsuttalelse til forslaget. Høringsfristen er satt til 14. februar 2014.

1 INNLEDNING

Vi viser til de nye reglene i skatteloven § 6-41 som trådte i kraft 1. januar 2014. Reglene innebærer at interne renter som overstiger 30 % av en særskilt fastsatt resultatstørrelse, avskjæres. Renter betalt til ekstern tredjepart (eksterne renter) er i utgangspunktet ikke gjenstand for avskjæring. Dersom nærstående part har stilt sikkerhet for ekstern gjeld skal imidlertid rentene anses som interne.

Finansdepartementet har nå sendt på høring forslag til unntak for enkelte tilfeller der nærstående part har stilt sikkerhet for gjelden. Unntakene som foreslås gjelder tilfeller hvor:

- a) sikkerhet er stilt av underliggende selskap i konsern
- b) det foreligger negativ pantsettelseserklæring fra et underliggende selskap
- c) nærstående part har stilt aksjer i låntakerselskapet som sikkerhet

I forskriftens § 6-41 annet ledd er det samtidig foreslått unntak fra a) og b) over i tilfeller hvor nærstående part har stilt sikkerhet til fordel for:

- i) det selskap som har stilt sikkerhet, eller
- ii) det selskap som sikkerhetsstiller under a) har eierandel i

Vi vil med dette gi våre innspill til den foreslåtte forskriften, samt innspill til ytterligere reguleringer og presiseringer som det basert på vår erfaring vil være behov for i praksis.

2 GENERELLE SYNSPUNKTER

Vi ser at de nye reglene i skatteloven § 6-41 vil kunne ha noen negative effekter. For det første vil vi påpeke at det faktisk at reglene i Norge på mange områder må anses for å være strengere enn tilsvarende regler i andre land, vil kunne medføre at virksomheter etableres i andre land enn Norge. Dette er noe som vi allerede har sett vurderes av flere av våre klienter. Derfor bør man søke å begrense effekten av særnorske regler, som for eksempel at reglene i mange tilfeller også vil omfatte eksterne renter, så mye som mulig.

For det andre ser vi allerede at reglene medfører et press på norske banker til å frigi eksisterende sikkerheter eller unnlate å ta sikkerhet. Det er et paradoks at reglene gir et incentiv til ikke å etablere sikkerheter for eksempel bank- og obligasjonslån fordi man da vil slippe at eksterne renter anses som interne. Dersom bankene gir etter for et slikt press, noe det er grunn til å frykte at de vil gjøre i forhold til låntakergrupperinger med stor forhandlingsstyrke, vil det medføre at bankene blir mer utsatt for tap.

Disse forholdene taler for å utvide unntakene fra regelen om at eksterne skal anses som interne så langt det er mulig innenfor de formålsbetraktninger som gjør seg gjeldende.

3 SIKKERHET STILT AV UNDERLIGGENDE SELSKAP EID MED 90 %

Departementet foreslår unntak fra regelen om at eksterne renter gjøres interne ved sikkerhet fra nærstående. Unntak skal gjelde i tilfeller der sikkerhet stilles av underliggende selskap som låntaker eier med minst 90 %. Det fremgår ikke hvorfor det er satt en eiergrense som avviker fra den alminnelige grensen for skattekonsern (dvs over 90 %).

Vi kan ikke se noen god begrunnelse for hvorfor unntaket begrenses til selskap låntaker eier med minst 90 %. Dette fordi et morselskap uansett anses for å rå over midler i selskap hvor det eier minst 50 %. Et eksempel hvor lovgiver anvender 50 % grensen er aksjelovens § 1-3 som angir definisjonen av et konsern. Her fremgår at et selskap skal anses som morselskap dersom det har bestemmende innflytelse over datterselskapet ved stemmeflertall eller ved rett til å velge et flertall av styre-medlemmene i selskapet, jf. annet ledd. Ifølge regnskapsloven skal det ved bestemmende innflytelse utarbeides konsernregnskap. Eierandeler på 50 % eller mer vil således reflekteres i morselskapets balanse, som datterselskaper. For långivere vil det være disse verdiene som er avgjørende når lån skal ytes.

Vi kan på denne bakgrunn ikke se hvorfor foreslått unntak ikke omfatter eierandel i underliggende selskap ned til 50 %. Ved pantsettelse i underliggende selskap er det indirekte låntakers egne verdier som gir grunnlag for långiverens sikkerhet. Aksjelovens regler om minoritetsvern setter skranke for hvilke disposisjoner en flertallseier kan foreta. Det vises i denne forbindelse særlig til den materielle skranke for aksjonærflertallet og ledelsens myndighet som er nedfelt i den alminnelige misbruksregelen i lovens §§ 5-21 første ledd og 6-28, som forbyr generalforsamlingen og selskapets ledelse å treffe vedtak eller foreta disposisjoner som er egnet til å gi visse aksjeeiere eller andre en urimelig fordel på andre aksjeeieres eller selskapets bekostning. En pantsettelse i underliggende selskap skulle derfor ikke kunne gi lånemulighet ut over grensene for dette lovpålagte minoritetsvernet. Vi foreslår derfor at unntaket i første ledd gjelder uavhengig av eierandel i det

underliggende selskap, så lenge sikkerhetsstillelsen ellers ligger innenfor aksjelovens bestemmelser om minoritetsvern.

Videre er det i foreslått unntak for negativ pantsettelseserklæring ikke stilt krav til eierandel. Dette begrunnes med at negative pantsettelseserklæringer ikke vil gi lånemuligheter ut over det låntakers eierandel i underliggende selskap gir grunnlag for. Det samme kan sies om annen sikkerhetsstillelse i underliggende selskap. En låntaker vil ikke ha råderett over underliggende selskaps eiendeler ut over egen eierandel. Låntaker vil således bare kunne gi ekstern långiver sikkerhet i underliggende selskap i den grad eierskap og kontroll tilligger låntaker. Resonnementet knyttet til negativ pantsettelse bør derfor føre til at det heller ikke ved unntak for sikkerhetsstillelse fra underliggende selskap stilles krav til eierandel.

4 NEGATIV PANTSETTELSESERKLÆRING FRA UNDERLIGGENDE SELSKAP

I forslaget til forskrift er det inntatt unntak for tilfeller hvor et underliggende selskap har stilt negativ pantsettelseserklæring. En negativ pantsettelseserklæring innebærer at et selskap har påtatt seg en avtalerettslig forpliktelse om ikke å pantsette sine eiendeler.

Det er langvarig praksis i Norge for at en negativ pantsettelseserklæring ikke anses som en sikkerhetsstillelse. En sikkerhetsstillelse defineres normalt som en særrett til dekning. Den gir en kreditor en særrett til dekning i enkelte av låntakerens eiendeler til foretrekkelighet for øvrige kreditorer. En negativ pantsettelseserklæring gir ingen slik særrett til dekning. Tvert imot er effekten av den at kreditorene behandles likt ved at ingen får en slik særrett.

Dette viser seg blant annet ved tolkning av begrepet "sikkerhet" i aksjeloven §§ 8-7 og 8-10, hvor det må anses som sikker rett at en negativ pantsettelseserklæring ikke anses som en sikkerhetsstillelse.

En negativ pantsettelseserklæring er en ren avtalerettslig forpliktelse mellom to parter. Långiver får ikke noen sikkerhet for sitt lån og kan ikke kreve særrett til dekning i selskapets eiendeler. En negativ pantsettelseserklæring vil blant annet av de grunner som er nevnt ovenfor, heller ikke ha samme innvirkning som en sikkerhet/garanti på låntakers lånekapasitet. Etter vår oppfatning bør en slik erklæring ikke omfattes av ordlyden i skatteloven § 6-41, og det vil følgelig ikke være behov for noe unntak for negativ pantsettelseserklæring.

Dersom det forutsettes at negativ pantsettelseserklæring anses som en sikkerhetsstillelse og derved omfattes av skatteloven § 6-41, oppstår det en rekke fortolkningsspørsmål som må avklares.

En negativ pantsettelseserklæring vil i praksis ofte inneholde en rekke unntak, eller så vil erklæringen gjelde helt spesifikke eiendeler. Det forhandles i mange tilfeller en rekke unntak fra en negativ pantsettelseserklæring, noe som gir låntakeren eller tilknyttede selskaper frihet til å pantsette enkelte spesifikt angitte eiendeler, foreta pantsettelse i spesifikt angitte utenlandske jurisdiksjoner eller til fordel for spesifikt angitte kreditorer, og/eller til generelt å pantsette eiendeler inntil et spesifikt angitt beløp. I hvilken utstrekning en negativ pantsettelseserklæring øker lånekapasiteten, vil avhenge av omfanget av slike unntak som framforhandles.

Det er også slik at en negativ pantsettelseserklæring bare er en av en rekke begrensninger i låntakers og tilknyttede selskapers frihet som avtales ved en finansiering. Eksempler på andre slike begrensninger kan være begrensninger i adgangen til å pådra seg ytterligere finansielle forpliktelser, i adgangen til å selge eller på annen måte overdra eiendeler, i adgangen til å yte lån til andre og garantere andres forpliktelser og i adgangen til å foreta investeringer. Alle disse begrensningene vil på samme måte som en negativ pantsettelseserklæring kunne sies å øke låntakerens lånekapasitet fordi de gir långiveren større forutberegnelighet og trygghet.

Vi har vanskelig for å se at en negativ pantsettelseserklæring står i en særstilling i denne sammenheng. Slike begrensninger er helt ordinære kredittmessige virkemidler som långivere må kunne benytte uten at det derved kategoriseres som sikkerhetsstillelse i forhold til skatteloven § 6-41.

Et annet spørsmål som bør avklares oppstår der morselskap pantsetter aksjene i datter i forbindelse med datterselskapets låneopptak, noe det foreslås unntak for. I slike aksjepantavtaler erklærer ofte morselskapet samtidig at det ikke vil bli etablert andre pant i aksjene, noe som kan sies å være en form for negativ pantsettelseserklæring. Vi antar at en slik begrensning ikke vil bli ansett som en sikkerhetsstillelse, som skal omfattes av skatteloven § 6-41, men det ville være ønskelig om departementet kunne avklare dette

5 NÆRSTÅENDE PART HAR STILT AKSJER I LÅNTAKERSKAPET SOM SIKKERHET

Hvis en nærstående part stiller sine eierandeler i låntakeren som sikkerhet for lånet, skal eksternt lån unntas fra rentebegrensningsreglene. Sikkerhetsstillelse fra morselskap vil etter dette godtas dersom det er aksjene i låntakerselskapet som pantsettes. Departementet begrunner unntaket med at det da vil være låntakers egne verdier som gir grunnlag for sikkerhet.

Departementet unntar imidlertid ikke pant i fordring på låntakerselskapet. Vår erfaring er at pant i fordring på låntaker i slike tilfeller ofte vil være en forutsetning for den kreditt som långiver yter. Långivere vil normalt kreve en viss andel av egenkapital som en forutsetning for en finansiering. Egenkapitalen skytes inn i konsernet via morselskap A som igjen yter lån til datter B (låntaker ift eksternt lån) osv. nedover i konsernet.

Ved eventuelt mislighold av lånet vil långiver realisere sitt pant i aksjene i låntakeren ved å selge disse til tredjemann eller selv overta alle aksjene i B. Dersom långiver ikke har pant i morselskapets fordring på låntakeren, vil dette ha en vesentlig negativ effekt på verdien og omsetteligheten av aksjene og pantet som skal realiseres. Dette fordi det vil være en gjeldspost som man ikke har kontroll over, og som innehas av en konkurrerende kreditor. Fordringen vil redusere verdien på de pantsatte aksjene "krone for krone", og gjøre det vanskeligere å få solgt aksjene til tredjemenn. Tilstedeværelsen av en slik konkurrerende kreditor, vil også gjøre en restrukturering i en misligholdssituasjon vanskeligere for den aktuelle långiveren.

Derfor vil det normalt være et krav fra långivers side ved en slik finansiering at morselskapets fordring på låntakeren er subordinert, det vil si at den ikke får dekning før långiveren har fått full dekning for sitt krav. Når departementet legger til grunn at pant i fordring på nærstående låntaker vil øke dennes lånekapasitet, vil vi påpeke at dette ikke slår til hvor fordringen er subordinert. Da er fordringen

nærmest å anse som egenkapital og tilsvarende mindre verdt. Grunnen til at långiver ønsker å ha pant i denne fordringen er ikke fordringen verdi i seg selv, men at långiver ved slikt pant får kontroll over fordringen mot låntakerselskapet, og uten de problemene som er skissert ovenfor kan realisere aksjepantet etter å ha konvertert fordringen til aksjekapital, ettergitt fordringen, eller selge fordringen sammen med aksjene. Dette vil optimalisere verdien av långivers aksjepant og gi långiver større utsikter til dekning. Det vil også gjøre det lettere for långiver å gjennomføre en restrukturering i en misligholdssituasjon.

Som nevnt ovenfor stiller fordringen i denne sammenhengen nærmest i samme kategori som egenkapital, og bør derfor undergis samme skattemessige behandling som pant i aksjer. Pant i fordring på låntaker bør derfor unntas på lik linje med pant i låntakerselskapets aksjer, i hvert fall i tilfeller hvor fordringen er subordinert.

6 UNNTAK FRA UNNTAKENE – YTTERLIGERE SIKKERHET FRA ANNEN NÆRSTÅENDE PART

Innledningsvis bemerkes at ordlyden i unntaket fra unntaket ikke synes å passe med det siktemål departementet gir uttrykk for at de mener å treffe med bestemmelsen. Dette har sammenheng med at ordlyden er for vid og vag, slik at den synes å treffe en rekke tilfeller som ikke er ment omfattet av de nye reglene.

Dersom sikkerhetsstillelse fra underliggende selskap omfattes av unntak i forskriftens alternativ a), eller negativ pantsettelseserklæring i forskriftens alternativ b), skal slikt unntak likevel ikke gjelde i de tilfeller hvor et annet nærstående selskap har stilt en form for sikkerhet til fordel for det underliggende selskapet. Unntakene vil heller ikke gjelde om sikkerheten stilles til fordel for et selskap som det underliggende selskapet har en direkte eller indirekte eierandel i.

Departementet begrunner unntak fra unntaket med at sikkerheten fra det andre nærstående selskap kan gi grunnlag for høyere lån. Vi kan ikke se at sikkerhetsstillelse fra to eller flere underliggende selskap skal kunne øke et morselskaps lånekapasitet.

I dette avsnittet drøfter vi en problemstilling som like gjerne kunne vært reist i relasjon til hvilke sikkerheter som skal kunne stilles av datterselskaper for lån høyere opp i selskapsstrukturen (dvs oppstrømssikkerheter). At det tas i forbindelse med behandlingen av unntaket fra unntakene, er sånn sett noe tilfeldig. Problemstillingen reiser seg dersom et morselskap tar opp lån hvor datterselskapene stiller sikkerhet for lånet, og datterselskapene i tillegg stiller kryss-sikkerhet for hverandre. I slike tilfeller vil ikke slik kryss-sikkerhet øke morselskapets tilgang på eiendeler. Dette fordi alle sikkerhetsstillelsene gjelder verdier som er omfattet av morselskapets balanse. Vi kan derfor ikke se at slik kryss-sikkerhet øker morselskapets lånekapasitet all den tid sikkerheten stilles fra underliggende selskap.

Videre er det slik at dersom hver av datterselskap B og datterselskap C i slike tilfeller yter sikkerhet direkte til morselskapet (dvs at datterselskap C ikke gjør dette via for eksempel datter B), vil sikkerheten uansett kunne unntas etter forskriftens første ledd a). Morselskapet som låntaker kan videre pantsette alle aksjene i datterselskapene som sikkerhet for egne forpliktelser, uten at fradrag for

renter begrenses. Ettersom den økonomiske realiteten ved slike sikkerhetsstillelser uansett er den samme, bør tilfellene skattemessig likebehandles.

Som eksempel på lån som ikke rammes av unntak fra unntaket nevner departementet at ved konsernkontoordninger med kredittramme og sikkerhetsstillelse fra selskapene i fellesskap, vil bare rentene på morselskapets gjeld til banken anses som eksterne renter, jf. høringsnotatets side 6 fjerde avsnitt. Men slik ordlyden i unntaket i forskriftens § 6-41 annet ledd er utformet, kan vi imidlertid ikke forstå annet enn at også konsernkontoordninger vil kunne rammes på en slik måte at renter på ekstern gjeld blir intern. Ved konsernkontoordning vil det som regel foreligge sikkerhet og kryssikkerhet fra både datterselskap og annet nærstående selskap (for eksempel to datterselskaper). Foreslått forskrift med unntak for underliggende selskaps sikkerhetsstillelse vil da ikke i slike tilfeller få anvendelse på konsernets gjeld til ekstern bank.

Videre bør det være slik at det må være en sammenheng mellom sikkerhetsstillelsen og det aktuelle lånet for at eksterne renter skal kunne omklassifiseres til interne. Dette kan illustreres ved et eksempel. Datterselskap A stiller sikkerhet for morselskapets lån, hvilket det kan gjøre uten at det skjer en slik omklassifisering. Separat ber datterselskap A om en husleiegaranti fra banken, og i den forbindelse ber banken om at et annet selskap i konsernet, her kalt datterselskap B, stiller sikkerhet overfor banken som sikkerhet for husleiegarantien. At en slik sikkerhet fra selskap B, som ikke har noe med det nevnte låneopptaket og datterselskap A's sikkerhetsstillelse for dette å gjøre, skal kunne medføre at de eksterne rentene på lånet anses som interne, mener vi går for langt. For det første kan vi ikke se at dette bidrar til å øke låntakers lånekapasitet. For det andre vil dette lett bli en snubletråd for særlig store konserner bestående av mange selskaper som daglig er involvert i en rekke disposisjoner og transaksjoner, og dermed medføre at separate og ellers "uskyldige" samt kommersielt velbegrunnede disposisjoner og transaksjoner leder til slik omklassifisering.

Det samme gjelder de tilfellene av sikkerhet fra datterselskaper for gjelden til selskap høyere opp i strukturen enn dets direkte morselskap (dvs sikkerhet stilt for "mormor" ol), som ut ifra ordlyden kan synes å rammes av unntaket fra unntakene – til tross for at dette nettopp synes å skulle være omfattet av de førstnevnte unntakene.

Et annet praktisk tilfelle vil være dersom et underliggende selskap skal stille sikkerhet for andre og det må stilles en form for sikkerhet for regressansvaret. Det vil si, dersom et selskap, datter B, i konsernet stiller sikkerhet for morselskapet, oppstiller aksjeloven § 8-10 et krav om at morselskapet stiller "betryggende sikkerhet". En slik sikkerhetsstillelse for regressansvar vil også falle inn under skattelovens definisjon av sikkerhetsstillelse. Også i slike tilfeller vil ordlyden i unntaket fra unntaket i forskriftens § 6-41 annet ledd føre til at eksterne lån blir gjenstand for rentebegrensning. Vi tror ikke det har vært departementets intensjon at eventuell sikkerhet for regressansvar fra morselskap skal føre til at ekstern gjeld anses som intern, ettersom det i slike tilfeller vil være låntaker selv som stiller sikkerhet. Dersom slike tilfeller ikke skal rammes bør ordlyden endres.

7 NÆRMERE OM HVILKE TYPER SIKKERHETSSTILLELSE SOM RAMMES

Det er uklart hvor langt skattelovens sikkerhetsbegrep i § 6-41 rekker. Vi forstår det slik at det kun vil være sikkerhet og garantier som direkte sikrer rentebærende gjeld som omfattes av skatteloven § 6-41

sjette ledd. I så fall forstår vi det slik at skadesløsholdelse faller utenfor, ettersom slik sikring ikke er ment å dekke låntakers betalingsmislighold direkte. Et eks. er her hvor morselskap A påtar seg en forpliktelse overfor långiver om å dekke tap långiver påføres ved datterselskapet og låntaker B's handlinger eller unnlater under låneavtalen. A forplikter seg for eksempel til å dekke de kostnader långiver har hatt ved å legge til rette for lån som ikke blir benyttet. Dersom lånet ikke benyttes vil det aldri foreligge gjeld. Dersom B benytter låneavtalen, mener vi A's skadesløsholdelse ikke kan anses som en type sikkerhet som medfører at rentefradrag hos B skal begrenses, ettersom skadesløsholdelsen ikke sikrer gjeld.

Et annet eksempel er der morselskap A pantsetter aksjene i sitt direkte datterselskap B for B's forpliktelser. Spørsmålet blir da om dette aksjepantet kun kan sikre B's forpliktelser som låntaker, eller om dette også kan sikre B's forpliktelser som garantist/sikkerhetsstiller (dvs i den grad B kan stille garanti/sikkerhet uten at det skjer omklassifisering etter rentebegrensingsreglene).

I en del tilfeller kan enkelte lovbestemmelser påføre konsernselskaper solidaransvar. Eksempler på dette er reglene i aksjeloven § 14-11 (2) og (3) hvor selskapene som deltar i en fisjon hefter solidarisk for enkelte forpliktelser. Solidaransvar kan på mange måter sammenlignes med en garanti. Vi vil anta at et slikt lovpålagt solidaransvar ikke omfattes av rentebegrensingsreglene, men ber departementet avklare dette nærmere.

8 KLASIFISERING AV GJELD VED BYTTE AV LÅNGIVER ELLER SIKKERHETSSTILLER

Departementet har tidligere lagt til grunn at dersom nærstående først har ytt lån eller stilt sikkerhet for et lån, så vil dette gjøre gjelden intern selv om forholdene på långiversiden/sikkerhetsstiller endres i løpet av året.

Videre vil det ved transaksjoner som for eksempel salg av aksjer ofte være slik at låntaker som tidligere hadde et eksternt lån, etter aksjeoverdragelsen får ny intern långiver¹. Låntaker vil da kunne ha renteutgifter til eksternt part i 11 måneder, mens selskapet i 1 måned, eller en dag for den del, betaler til intern långiver. Vi forstår departementet slik at ettersom lånet har vært innom nærstående part vil dette begrense låntakers rentefradrag for hele året, selv om bare en liten del av rentene er pådratt mellom nærstående. Etter vår oppfatning må tilfeller hvor lånet overdras, behandles slik at det kun er renter betalt etter overdragelsen som anses som intern.

Det samme spørsmål oppstår i tilfeller hvor lånet bare er sikret på en slik måte at det rent faktisk bare utgjør intern gjeld for en viss periode. Vil denne perioden binde klassifisering av lånet for hele dets løpetid?

Vi ber departementet foreta en fornyet vurdering av om det bør åpnes for beregning av interne renter der rentene karakteriseres i henhold til realiteten i det underliggende låneforholdet. Det vil si en forholdsmessig fordeling av renter i løpet av året, alt etter om gjelden rent faktisk er intern eller eksternt.

¹ Av juridisk teori følger at bytte av långiver vanligvis ikke vil utløse realisasjon hos låntaker, i hvert fall ikke så lenge låntaker ikke selv medvirker aktivt, jf. Gjems-Onstad (8. utg.) s. 275 og Zimmer/Bahr (5. utg.) s. 242

9 OBLIGASJONSLÅN

Ved utstedelse av obligasjonslån vil långiver ikke være kjent for obligasjonsutsteder. Det er en tillitsmann som ivaretar obligasjonseierens rettigheter overfor utsteder/låntaker. Obligasjoner kjøpes og selges uten at låntaker er involvert i transaksjonen og uten at låntaker er kjent med denne. Selv om obligasjonseieren/långiver skulle være nærstående i forhold til låntaker, vil dette ikke være informasjon som er tilgjengelig for låntaker. Låntakeren/utstederen kan forholde seg til tillitsmannen som representant for alle långiverne/obligasjonseierne. Når det gjelder obligasjonslån mener vi rentebegrensningsreglene ikke er anvendelige, og vi ber departementet bekrefte at denne typen lån er unntatt fra rentebegrensningsregelen i § 6-41.

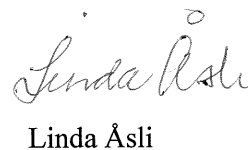
10 AVSLUTTENDE BEMERKNINGER

Innføring av rentebegrensningsreglene vil i stor grad påvirke et konserns kapitaliseringsstruktur. Dette fordi selskap som må begrense rentefradraget får en høyere kapitalkostnad enn annen virksomhet (med ekstern finansiering) som konkurrerer om kjøp av de samme investeringsobjekter.

Dersom det først foreligger sikkerhetsstillelse for ekstern gjeld vil svært mange tilfeller falle utenfor unntaket i forskriftens første ledd. Underliggende selskap som stiller sikkerhet må for det første eies med mer enn 90 %. I tillegg kommer begrensningsregelen i forskriftens annet ledd, hvoretter det ikke må foreligge ytterligere sikkerhet til fordel for sikkerhetsstiller. Departementet går dermed langt i å begrense fradrag for eksterne renter i tilfeller hvor det foreligger sikkerhetsstillelse. Rentebegrensningsreglene vil følgelig få stor innvirkning for både selskap som låntakere, så vel som for bankene som långivere.

Med vennlig hilsen
WIKBORG, REIN & CO. DA
Advokatfirma

Anders Myklebust

Linda Åsli